

Ukázka duben

12. duben

Večer se nějakým nedopatřením ocitnu na pořadu autorského čtení Pavla Brycze. Původně jsem přitom šel na komponovaný „hudebně – literární večer z cyklu Lidé, čtěte!“, jak stálo na pozvánkách. Pavel Brycz v něm figuruje jako jeden ze tří vystupujících autorů. Druhým ohlášeným je publicista a muzikant Jakub Pech a třetím já.

Tenhle dramaturgický záměr nevyjde. Začátek se tradičně oddaluje, v dětinské naději, že možná ještě někdo dorazí; první skladba kapely Jamchestra tedy zazní krátce před půl osmou. Po ní nastupuje Jakub Pech. Přečte jednu povídku a pět básní v úhrnné délce 20 minut.

Pavel Brycz je u stolku pro vystupující dřív, než doznějí poslední tóny hudebního předělu. Hovoří o svém životě a díle (při zmínce o večerníčku si spontánně vybavím Krásný ztráty), čte několik kapitol z poslední knihy, pouští písně skupiny Zdarr, které otextoval. Jeho vystoupení trvá hodinu deset.

Když se od pódia, kam jsem poté povolán, podívám do sálu, hledím do očí asi desítky utahaných, literaturou přesycených lidí, kteří touží po jediném: Spát a aspoň měsíc neslyšet žádný text s uměleckou ambicí. Dalších deset židlí je prázdných, visí na nich tašky a bundy, jejichž majitelé venku kouří. Odevzdaně se nadechnu a začnu číst báseň „Čtyřicet roků“ ze své poslední sbírky.

Za ty dvě hodiny, které od začátku večera uplynuly, jsem stihl udělat tři piva, takže do toho jdu s patosem, jehož bych se normálně neodvážil. Po prvním oddíle básně (celé je to flák na deset stránek) zaplní kuřáci svá osiřelá místa, po pěti minutách je v klubu ticho jako v kostele. Potlesk, který prořízne ticho po posledním verši, hrozí zbořit klub a mě málem vystřelí na Venuši.

„Jo! Jo!“ křičí Pavel Brycz a zatíná ruku v pěst. Samozřejmě to trochu přehrává, ale stejně se v tom obdivu koupu jak v teplém, mělkém moři. Pavel ovšem vycítí příležitost, znovu vtrhne na jeviště, veřejně mě pochválí (srovná mě s nějakým Japoncem, jehož jméno jsem nikdy neslyšel, ale nebyl to ani Kawasaki, ani Okamura) a sdělí publiku, že je rád, že svoje vystoupení omezil, aby dal prostor i mně. Přemýšlím, jestli začnu nahlas ječet, ale nakonec se ovládnou. Přesto polovinu z tisícikoruny, kterou za vystoupení dostanu, z terapeutických důvodů propiju na baru v panácích.

13. duben

Domů přitáhnu ve dvě ráno, žena se s odporem otočí, sotva v ložnici prvně vydechnu. Když mi v pět zazvoní budík, je fakt, že vstanu a připotácím se do kuchyně, největším myslitelným vítězstvím ducha nad hmotou. Hanka mě na prahu zastaví pohledem a sdělí mi, že plánovaná společná cesta autem do práce není nutná. Stejně míří k dorostové lékárně pro synovy výsledky, autobus je za daných okolností praktičtější. Vděčně jí to odsouhlasím a jdu ještě hodinu spát.

Sám ovšem musím jet autem tak jako tak, budu z práce převážet spoustu techniky k pondělnímu kurzu. Přes litr vody a čtvrtlitru kafe, které do sebe naliju po druhém probuzení, jsem si naprosto jistý, že bych nadýchal. Nemám ovšem na vybranou. V práci pak usnu přímo uprostřed školení BOZP, které máme jako na potvoru zrovna dneska. Šéfům to ale naštěstí nepřijde divné, spí nás většina.

Kolem poledne je to nejhorší, nemohu udržet oči, žaludek mám jak na vodě. Taky zjistím, že mi v peněžence chybí tři vizitky; takže jsem se večer určitě zase s někým seznamoval. Jenže s kým, Bože, s kým? Matně si vybavuju jen černovlásku ve věku mého syna, která se jmenovala Pavlínka.

Kdy já už se na ten chlast vykašlu? Aspoň Martinu Petiškovi musím napsat omluvný e-mail; toho si bohužel pamatuju velmi přesně.

Ukázka listopad

5. listopad

Ráno potkávám v autobuse patologa Martina. Přijde řeč na deník; samozřejmě se zajímá o míru a povahu svého zastoupení. Stručně ho s ní seznámím. Pět kilometrů mlčí, tváří se jak spráskaný pes. „Ještě máš dva měsíce,“ uklidňuju ho. „Do konce roku si to klidně můžeš opravit.“

Na pravidelné *velké* poradě padne kromě jiného taky termín firemního vánočního večírku. Po loňském (květen) a předloňském (duben) odkladu je 21. prosinec příjemná změna. Pro mě má přesto dvě slabiny: Že ústřední pilíř večírku tvoří koncert hardrockové skupiny Dead Daniels a že zrovna jednadvacátého bude konec světa. Doufám alespoň, že nastane v sedm – máničky z DD jsou ohlášeny na osmou.

8. listopad

Docent Martin slaví v akademickém klubu ve Faustově domě padesátiny. Gratulanti jsou především jeho kolegové, každý druhý je patolog. Popravdě se pod jejich zkoumavými, profesně zaujatými pohledy cítím trochu nesvůj. Brandýský farář Jan, který dorazí po chvíli, tak pro mě představuje vítané vysvobození z poněkud ponuré společnosti. Zamířím k němu, sotva si odloží kabát. Patnáct minut mi vypráví o pohřbu padesátiletého sebevraha, který v minulých dnech vedl. Nakonec se tedy zašiju ke spisovateli a publicistovi Michalu Šandovi, s nímž poctivou půlhodinu pomlouváme společně známé: básníky, prozaiky a recenzenty. Téma se ukáže jako mimořádně *životné*.

Týden jsem nenapsal slovo o Hance. Jako by se z mého života vytratila. Je to moje nová strategie: v posteli ležím důsledně na své půlce, v koupelně ji neberu kolem ramen, večer u televize ji nehladím nohy a neosahávám ji na zadku, když chodí v kalhotkách po kuchyni. Mrtvej brouk, rozumíte. Sourozenecké soužití. Přece není možné, aby jí to samotné nezačalo vadit. Nebo aspoň vrtat hlavou.

(To je zoufalství, co? Ve skutečnosti je jí to fuk. Možná je dokonce ráda.)

9. listopad

„Dobré jitro, miláčku.“ Právě jsem se vypoťácel z ložnice, Hanka se chystá k odchodu do práce.

„Ohol se, jsi strašně zarostlej.“

„Přirozeně. Je ráno, teď jsem vstal.“

„A ty nové boty máš už zas celý rozšmajdaný,“ prohlíží si zhnuseně vnitřek mých polobotek. Pak se trochu bezradně rozhlédne po předsíni.

„Bunda,“ radím ji. „Mám ji hrozně uválenou. Jako když ji měla kráva v hubě. Dělá ti akorát ostudu.“ Hanka vzdorně sevře rty; otevřu jí dveře a ona beze slova vyjde z bytu. I takové dny jsou...

Za minutu na mě zdola zvoní, zapomněla si mobil. V pyžamu jí ho nesu na půl cesty, do prvního patra.

„Ještě jsem nechtěla odcházet; jak jsi mi otevřel, nekontrolovala jsem si, že mám všechno!“

„Myslel jsem si, že za to budu moct,“ ujišťuju ji.

Odpoledne volá Martin, nabízí mi odvoz autem. Když jdeme přes dvůr 1. lékařské fakulty k jeho vozu, upozorní mě na osvětlená okna piteven. Nad stoly se tam sklánějí sotva střední škole odrostlé děti.

„Krásné dvacetileté studentky řežou do mrtvých lidí,“ konstatuju šokovaně.

„Krásné dvacetileté studentky řežou i do živých lidí,“ říká Martin...

Od šesti „Anglický večer v Guru baru.“ Aktivita, hry, konverzace s rodilými mluvčími, bohatá tombola. Tři deci jsem si dal už doma na uvolnění, dalších šest vypiju na místě. Krátce před odchodem si dám

koktejl Hight society. Cestou domů pak Hanku zatáhnu ještě do klubu Egzyl, vnutím jí další dvojku, sám si dám pivo. V opilosti se s ní pak pohádám; našťavaně odjede nočním sídlištěm sama. Já až do půlnoci courám po Brandýse a čurám do živých plotů. Pravý anglický gentleman. Hight society.

15. listopad

Večer k nám, po předchozím ohlášení, dorazí *čtrnáctiletá* Janina sestra na masáž. Šermířský oddíl, který navštěvuje, jede o víkendu na závody do Německa – a jí bolí záda. Potřebuje trochu uvolnit ztuhlé svaly, aby v sobotu mohla Němce rozsekat. (Pevně doufám, že je to jen metafora; šavle, kterou si odkládá v předsíni, připouští obojí výklad.)

Je u mě na masáži poprvé, možná je vůbec poprvé na jakékoli masáži; je tedy samozřejmě nejistá. Snažím se jí klidně, věcně popsat průběh, vysvětluju, co má udělat. Když mě pak její sestra přivede z vedlejšího pokoje, leží už těsně přimknutá k lehátku; od pasu dolů je zakrytá dekou. Při prvním doteku přesto strne jak lapené zvířátko. Zaplavují mě vlny neomluvitelného dojetí, mluvím na ni, ptám se na banality, sám banality říkám. Přesto to trvá dlouhé minuty, než vůbec mohu se zádovými svaly nějak smysluplně pracovat; teprve po půlhodině mám pocit, že se trochu uvolnila. Strašně mi připomíná mě samotného v jakékoli neznámé společnosti.

Až jí bude o pět let víc, role se obrátí.

16. listopad

Celý den se nemohu dostat do tempa, práce mi roste pod rukama. Těsně před odchodem domů aspoň zplodím během tří minut dvě péefka pro firmu, která si je u mě objednala. Chtěli je už předevírem, ale tvářím se, že takhle vtípnou a současně hlubokomyslnou věc jsem za kratší dobu než tři dny prostě vytvořit nemohl. Obě jsou úplně pitomé, počítám, že mi je hodí na hlavu. To je můj základní problém – tyhle věci mě vždycky bavily, asi jsem v tom i dobrý. Sekal jsem podobné texty jak Baťa cvičky celá léta, pro každého, kdo chtěl. Vloni jsem si tedy na tenhle drobný copywritering zřídil živnosták. Beru *zakázky*. Od té doby mě to ani nebaví, ani mi to nejde.

Večer přijde na návštěvu Maruška, zve nás na scénické čtení, v němž vystupuje – na Nové scéně. V jedenadvaceti letech hraje moje budoucí snacha v Národním! Přijde mi to jako velmi přijatelný důvod k oslavě. Vypiju sám sedmičku červeného – a mám jen lehkou špičku.

„V tomto období se začíná zvyšovat tolerance k množství alkoholu,“ píše se v článku o závislosti, co mi minulý týden poslala Hanka na pracovní e-mail. To nemá v práci co dělat, že rozesílá spam?!

Možná bych si mohl stanovit nějakou denní kvótu. Řekněme čtyři deci. Čistě pro legraci.

17. listopad

Je víkend před Jirkovými narozeninami, dnes nebo zítra bychom je tedy měli oslavit s příbuznými. Což se nestane – Jirka si na oba dny zamluvil průvodcovskou službu na brandýském zámku. Rodinné tradice jsou hezká věc, ale osm set je osm set. Jdeme tedy alespoň na společnou večeři – s Maruškou, zato bez Petra. Včera přespával u Hynka, ráno přišel s očima červenýma jak králík. Mně ještě dokázal namluvit, že je to po sprchování – mně namluví kdokoli cokoli. Hanka, která se z nákupů vrátila až po mně, měla jasno, sotva ho zahlédla mezi dveřmi.

„Jsi ožralej,“ oznámila mu. „Je ti šestnáct – a jsi ožralej! Chlast z tebe táhne na deset metrů. U Hynka jsi spal naposledy.“

Dopoledne Petr ještě dokázal předstírat, že to není tak zlé, těsně před obědem ale propukla kocovina

naplno. Celý zelený se zhroutil do peřin, Hanka mu k posteli beze slova postavila kýbl. Spí, ještě když se večer vrátíme. Jestli tenhle deníku bude číst kdokoli ze sociálky, vezmou nám ho.

18. listopad

Poslední zápisy vypadají jak protokol z opatrovnického procesu. Možná to ještě přepíšu, nejsme zas úplně asociálové. Třeba Petr se včera opil poprvé v životě, to jsem měl možná nějak připomenout. Normálně platíme daně, proud bereme přes elektroměr ČEZu.

Poslední kolo podzimní části fotbalové sezóny. Hanka jde už na zápas staršího dorostu, za který Petr občas nastupuje jako náhradník; zápas mladšího dorostu na něj přímo navazuje. Na hřišti tak stráví kontinuálně 5 hodin.

„Tak jak jsi to zvládla,“ ptám se jí, když dorazí. Mám na mysli hlavně tu strašnou zimu.

„Jo, v pohodě.“ Něco v jejím hlase mě zarazí.

„A sociálně?“ Snažím se, aby můj hlas nezněl příliš vyděšeně.

„Kdybys tam byl, odešel bys,“ informuje mě Petr dřív, než stačí Hanka zareagovat. „Zas křičela na rozhodčího, že je slepej jak patrona.“

„Taky byl!“

Beze slova odcháším z pokoje. Představa, že nás bude celý Brandýs znát jako rodinu kultivovaného básníka, byla zjevně naprosto bláhová.

(Nějaký chlap v televizi vyhrál zápas v tenisu. Strašně se z toho raduje. Radují se i Hanka a Petr s Jiřím, lítají po obýváku jako blázni. Pak mluví na kameru spousta lidí, z nichž znám jenom Ivana Lendla. Hodně mě to překvapí, myslel jsem, že emigroval. Naprosto nechápu, co se děje.)